

Gregg Hurwitz

Antiheld

Vertaald uit het Engels door Guus van der Made

A.W. Bruna Uitgevers

Enkel vechten. Nooit vluchten.

Glinsterende bloeddruppels ter grootte van een cent op de witte tegelvloer van de buurtsuper in East Los Angeles weerkaatsen het steriele licht van de tl-lampen erboven. De winkel is direct na het geweld leeg, op de winkelbediende na, die met één hand zijn borstkas vasthoudt en met de andere zijn mond bedekt. Zijn oude, door de zon verschroei-de huid is flinterdun en hij is broos, zijn botten priemen in de stof van zijn merkloze polo. Hij heeft in zijn leven al veel geweld gezien. Maar nog nooit zoiets als dit.

Een vinger, volledig afgesneden, is op de viezige plastic mat naast de kassa beland. Een arm, die net onder de elleboog is afgehakt, ligt een klein eindje van de kassa op de grond. Aan de pols hangt op groteske wijze nog een retro Pac-Man-horloge. De winkelbediende kan zijn blik er niet van afwenden.

Een display met Hostess-desserts is tijdens de worsteling na de hinderlaag omgevallen. Ho Hos, Twinkies en Sno Balls liggen verspreid over de met spetters bezaaide vloer. Spookachtige karmozijnrode voetafdrukken geven de choreografie weer van de worsteling waarbij vijf volwassen mannen Lesandro aanvielen, een vijftienjarige jongen die ze voor een lid van een rivaliserende bende aanzagen.

De ontdekking van Lesandro's verkeerde identiteit kwam

pas nadat de helft van zijn arm met een enkele slag van zijn lichaam was afgehakt. In een oogwenk was de jongen van vergissingsdoelwit veranderd in een onschuldige toeschouwer die in staat was tegen zijn vijf aanvallers te getuigen. Zijn eigen verminging zorgde ervoor dat de aanslag op hem moest doorgaan. In de kortstondige verwarring was Lesandro er ternauwernood in geslaagd te vluchten.

Een bloederige handafdruk ontsiert het glas van de automatische deur, die open- en dichtslaat tegen Lesandro's uitgetrapte Air Jordan, die vastzit in de deuropening. De nachtlucht waait sporadisch met vlagen naar binnen met de geur van uitlaatgassen, olie en geroosterd vlees van een verre grill.

Als je je voorzichtig door het klapperende gat van de deur de koude, pikzwarte nacht in wurmt, kun je een half blok lang verschillende voetsporen volgen tot het rood vervaagt. Daarna geeft een handig spoor van gedruppeld bloed de weg aan. Je zou Lesandro, hijgend en met een verwilderde blik in zijn ogen, misschien wel kunnen inhalen, of in elk geval de vijf mannen die hem achtervolgen.

Een half blok achter hem, maar ze komen dichterbij, en ze hebben tanktops of witte T-shirts met blauwe, rode en groene blokken aan. Ze dragen bandana's of baseballcaps met platte kleppen achterstevoren. Ze hebben een kwaad-aardige uitdrukking op hun gezicht met ontblote tanden en bloedspatjes op hun wangen.

Je gelooft misschien niet dat er een bende bestaat die zo meedogenloos is als MS-13, maar dat zegt alleen iets over de grenzen van je verbeelding. De decennia oude Trinitarios zijn ontstaan op Rikers Island om Dominicaanse gevangenen te beschermen tegen de Salvadoranen, Latin Kings, Bloods en andere roofdieren die zich tegoed doen aan het dodelijke gevangenisstelsel. Hun favoriete wapens zijn

machetes, want, zoals ze graag zeggen, een pistool komt zonder kogels te zitten, maar een mes nooit. Marteling en moord, inbraken en drugshandel, ze doen het allemaal. Ze zijn zo wreed dat de bende zelf uiteenvalt en die afsplitsingen weer verder uiteenvallen tot er een woedende desintegratie van groepen ontstaat die zich tegen elkaar keren en willekeurig verminken en doden.

Het is een gang van de oostkust, die zich onlangs heeft uitgebreid om voet aan de grond te krijgen aan de westkust, een moorddadige *manifest destiny*. Deze vijf Trinitarios staan vooraan in de frontlinie, pioniers voor Oost-L.A.

En nu beginnen ze pas echt vaart te maken.

Lesandro verliest vaart. En dat is goed te begrijpen.

Zijn sok glijdt van zijn voet zonder schoen. Hij struikelt en slingert over de stoep, terwijl voorbijgangers af en toe dekking zoeken in portieken of de straat overrennen. Zijn gezicht is bleek, zijn lippen droog en gebarsten, met schilfers in zijn mondhoeken. Nu hoort hij de voetstappen achter zich, die steeds sneller gaan.

Met zijn hand om zijn stomp rent hij een smalle, donkere zijstraat in waar de straatverlichting flakkert of kapot is. Aan weerszijden van het met gaten bezaaide stuk asfalt doemen lang verlaten bedrijfspanden op: een met graffiti bekladde garage, een gesloten textielfabriek, een socialewoningbouwcomplex dat door brandstichting is verwoest. De scherp gekartelde randen van de raamopeningen zuigen de nacht in zich op. Afgedankt meubilair steekt uit de afvalcontainers.

Als Lesandro een panische blik over zijn schouder werpt, struikelt hij tegen een parkeermeter aan, waardoor hij over de stoeprand en op straat valt.

Er komt een pick-uptruck aanrijden.

Niet zomaar een pick-uptruck.

Een onopvallend gepantserde Ford F-150.

Achter het stuur zit de schimmige gestalte van een man van normaal postuur.

De pick-up stopt abrupt en zwenkt scherp uit, waardoor hij ternauwernood voorkomt dat hij afmaakt wat de Trinitarios in de buurtsuper zijn begonnen.

Lesandro knalt tegen de passagiersdeur van de pick-up aan. Omdat hij vanbinnen bekleed is met kogelwerend kevlar, deukt hij niet in. Lesandro zet een paar wankelende stappen op de stoeprand en leunt tegen een ruwe bakstenen muur naast een kapotgeslagen raam. Hij hijgt zwaar.

Zijn achtervolgers zijn vlakbij en worden van achteren verlicht. Hun schaduwen reiken hoog boven de vervallen gebouwen uit, een konvooi demonen. Als je je ogen samenknijpt, kun je misschien de silhouetten van machetes aan hun zij onderscheiden die langs de muur dansen.

Lesandro is een lieve jongen met Gauguin-ogen en een brede, mooie neus. Hij hangt met zijn gezicht naar beneden tegen de bakstenen muur. Hij kwijlt. Naast hem giert de wind door de gebroken ruit, een jammerend geluid dat zijn eigen moeizame ademhaling benadrukt.

De mannen stormen naar voren en sluiten Lesandro in.

De passagiersdeur van de pick-uptruck vliegt open en raakt de eerste in de rij vol.

Hij knalt tegen de deur en zijn neus raakt het gelaagde pantserglas van het raam. Het glas breekt niet, maar een van zijn jukbeenderen en twee ribben wel. De man slaakt niet zozeer een kreun, maar stoot eerder met kracht lucht uit en zakt op straat in elkaar. In de pick-uptruck buigt de donkere gestalte op de bestuurdersstoel zich weer voorover en de deur wordt boven het bewusteloze lichaam dichtgetrokken.

De andere vier mannen blijven in de duisternis van de

straat stilstaan. Hun wapens hangen langs hun zij en hun adem dampst in de februarilucht. Drie van de mannen dragen machetes. Een van hen heeft in plaats daarvan een slanke stalen buis vast. Er valt een stilte over de straat.

De deur van de bestuurder gaat open.

Een tactische Original s.w.a.t.-schoen zet voet op straat.

De man stapt uit.

Hij staat bekend onder verschillende namen: Orphan X, de Nowhere Man, Evan Smoak.

Hij haalt een robuust ogende telefoon uit zijn zak en toetst drie nummers in, terwijl hij de mannen kalm aankijkt. 'Ja, hallo. Stuur alsjeblieft ambulances en de politie naar deze locatie. Ik stuur je nu de coördinaten. Er zijn zes gewonden.'

De Trinitarios kijken hem eerder verbijsterd dan kwaad aan en houden allemaal op komische wijze hun hoofd schuin.

'Ja, zes,' gaat Orphan X verder. 'Het meest dringende geval is een jonge man wiens linkerarm is afgehakt en die een vinger aan zijn rechterhand mist. De wond is net gestabiliseerd en ik heb een infuus aangelegd. De arm is waarschijnlijk verloren, maar neem alsjeblieft een waterdichte zak en een ijscontainer mee voor het geval de vinger nog gevonden kan worden.'

'Hé,' zegt een van de gangsters. En dan luider: 'Hé!'

Orphan X steekt zijn vinger op dat hij even moet wachten en luistert naar de vraag over de telefoon. 'De andere verwondingen? Die moeten nog vastgesteld worden.'

Op de grond bij de passagiersdeur kreunt de gevallen man van pijn voor hij weer het bewustzijn verliest.

'*Rapa tu mai,*' sist een van zijn makkers door zijn onregelmatige, gouden tanden.

'Dat hangt ervan af hoe dit verloopt,' zegt Orphan X in de

telefoon. 'Misschien kunnen jullie beter ook een lijkwagen sturen.'

Hij hangt op en kijkt fronsend naar het scherm. Drukt er een keer met zijn duim op. Een *bloop*-geluid bevestigt dat de coördinaten naar het alarmnummer zijn gestuurd.

Nonchalant loopt hij om de achterkant van zijn pick-up heen en passeert op een paar meter afstand de verbijsterde bendeleden terwijl hij naar Lesandro loopt. Er druipt bloed uit de stomp en over de duim en de overige drie vingers van de goede hand van de jongen. Hij klappertandt.

Orphan X pakt de jongen voorzichtig bij zijn schouders en laat hem langs de muur naar beneden zakken om te gaan zitten. Een briesje suist door het gebroken glas van de ruit naast hen. Op de bakstenen naast hen staat een verweerde muurschildering van een jonge moeder en haar nog jonge-re dochter die begint te vervagen, jaartallen die te korte levens markeren, een gedenkteken voor de laatste onschuldige omstanders van de Trinitarios.

Lesandro klappertandt weer. 'Mijn horloge,' zegt hij. 'Ik k-kan mijn horloge nergens vinden.'

Terwijl hij zich over hem heen buigt, zegt Orphan X: 'Dat geeft niet. Dat komt straks wel.'

'Yo,' zegt een van de aanvallers, terwijl hij een pas naar voren doet. 'What the fuck, *mamagüevo*? Heb je enig idee waar je bent?'

De machete tikt-tikt-tikt tegen zijn dij.

Orphan X draait zich om om de man van top tot teen op te nemen. Zijn witte T-shirt ziet er nuttig uit.

De linkerhand van Orphan X beweegt razendsnel en een Strider-knipmes komt uit zijn zak tevoorschijn, dat door de beweging vanzelf openklapt. De machete krijgt geen kans om uit de zij van de man omhoog te komen voordat Orphan X naar voren stapt en het mes in de intercostale

ruimte tussen de tweede en derde ribben van de man steekt. De lucht sist eruit terwijl de long inklappt.

Orphan X geeft hem een duwtrap in zijn heup, waardoor hij om zijn as draait, grijpt een vuistvol van zijn shirt bij de kraag en rukt de Strider omhoog om door de stof te snijden.

De man valt uit zijn eigen shirt en rolt zich op het asfalt in een foetushouding, terwijl hij naar adem hapt.

De drie overgebleven mannen zetten onwillekeurig een pas naar achteren.

Orphan X keert hun opnieuw zijn rug toe.

Hij concentreert zich weer op de jongen.

Hij trekt het shirt bij de linten strak en begint het net boven de stomp om de arm van de jongen te knopen. De linkeronderarm en -hand van de jongen zullen onbruikbaar zijn, maar de ontbrekende vinger van de rechterhand laat een scherpe amputatielijn zien. Gezien de schade aan de andere kant, zou het voor de jongen gunstig zijn om alle vijf vingers van zijn dominante hand te behouden.

Een van Lesandro's voeten wiebelt heen en weer, met de vuile sok half over de tenen getrokken. Zijn hoofd zakt naar beneden, zijn oogleden trillen.

'Kijk me aan,' zegt Orphan X. 'Kijk naar mijn ogen. Zie je mijn neus? Ik ben bij je.'

Lesandro's blik wordt even scherp.

'Naam. Hoe heet je?'

Zijn lippen bewegen, maar de rest van zijn gezicht blijft verstijfd door de shock. 'L-Lesandro... Candella.'

'Waar is je vinger?'

Lesandro knikt met zijn hoofd iets naar het noorden. 'Buurtsuper. Een straat die kant op. Waar ze me o-overvieren.'

Zwakke woorden. Engels met een zwaar accent. Het ritme van het accent klinkt Dominicaans.

Orphan X trekt de knoop aan. Hij houdt Lesandro het stuk stof voor, zodat hij het stevig vast kan houden. ‘Vuist of mond?’

Lesandro balt zijn rechterhand slapjes tot een vuist. ‘Mond.’

Orphan X stopt het uiteinde van het tourniquet in Lesandro’s mond en de jongen klemt zijn kaken op elkaar. Dan stuurt Orphan X een tweede bericht naar de alarmcentrale. *Haal afgesneden vinger op in buurtsuper één straat naar het westen.*

Vanachter hen: ‘Yo, klootzak. We snijden je kop eraf.’

Orphan X staat weer op en draait zich om naar zijn recente gesprekspartner. Hij is de grootste van de groep, met een brede, laaghangende pens die zijn *guayabera*-shirt strakspannt en aan beide kanten hangen er plakken vet onder de zoom uit.

‘Hoe dik is die pijp?’ vraagt Orphan X hem.

De ogen van de dikke man schieten even naar de pijp in zijn opgeheven vuist, net lang genoeg voor Orphan X om naar voren te springen en de pijp met beide handen vast te grijpen en in de brede borst van de man te rammen. Een van de andere mannen zwaait met de machete naar het hoofd van Orphan X, maar die duikt naar voren, sleurt de dikke man met zich mee en het lemmet vliegt langs hem heen en belandt in de schouder van de derde man.

Een onmenselijke kreet. De gewonde man valt achterover, de machete die in zijn vlees is blijven steken valt met hem mee en zijn vriend kijkt hem vol ontzetting na.

Orphan X wringt de pijp uit de greep van de vetzak en draait hem in een snelle beweging omhoog tegen zijn kin, waardoor zijn kaak verbrijzeld wordt. Voordat de man kan vallen, draait Orphan X zich om en geeft de laatste man die nog overeind staat een klap in de nek. Een verlamrende

slag die de halsslagader dichtslaat en de bloedtoevoer naar de hersenen verstoort. Ook de *nervus vagus* wordt geraakt, waardoor de hartslag en bloeddruk dalen en de man op het asfalt valt.

Vijf mannen liggen hijgend of jammerend op de grond. Het flikkerende licht van de straatlantaarns baadt hen in een griezelig licht, zoals in een horrorfilm.

Orphan X concentreert zich weer op Lesandro. Met een bleek gezicht houdt de jongen het uiteinde van de tourniquet tussen zijn samengeknepen kaken. Orphan X probeert het van hem over te nemen, maar de jongen laat niet los.

‘Hé. Hé. Kijk me aan. Het is goed. Je hebt het geweldig gedaan. Je mag het nu loslaten.’

Lesandro ontspant zijn kaken.

Orphan X schuift de dunne buis door de knoop in de stof en draait eraan, waardoor de tourniquet strakker wordt aangetrokken. Na anderhalve draai valt de jongen flauw.

Dat is goed. Hij had rust nodig.

Orphan X klemt de buis onder de oksel van de jongen om de spanning erop te houden en loopt terug naar zijn pick-uptruck.

De man die naast de passagiersdeur in een plas ligt, is erin geslaagd zich op zijn ellebogen omhoog te hijsen, terwijl er bloed uit zijn verbrijzelde neus als een brede sik over zijn mond en kin stroomt.

Terwijl Orphan X voorbijloopt, bukt hij zich om hem tegen de zijkant van zijn hoofd te meppen, een snelle stoot die hem opnieuw bewusteloos slaat.

Orphan X springt in de pick-up en rijdt snel achteruit, waarna hij de wagen tien meter verderop in een steegje parkeert. Uit de afgesloten bakken in de laadbak haalt hij een zak zoutoplossing, slangetjes en ducttape. Terwijl hij terugrent naar de jongen, ziet hij de man met de machete in zijn

schouder voorovergebogen op zijn zij liggen met zijn vingers in de pijp van zijn spijkerbroek. De zoom van zijn spijkerbroek is omhooggekropen, waardoor er een revolver in een enkelholster zichtbaar is. Orphan X trapt hem tegen zijn hoofd, waardoor hij definitief buiten bewustzijn raakt. Hij pakt de revolver en schopt hem met zijn hiel in een rioolrooster.

Terug naar Lesandro. Hij prikt de zak met de zoutoplossing aan en schuift de katheter in een ader van de elleboogplooï van zijn goede arm. De jongen beweegt, maar wordt niet wakker.

Orphan X knijpt in de zak om de zoutoplossing toe te dienen en Lesandro slaat zijn ogen op.

Orphan X legt hem op zijn zij en houdt zijn wang in zijn hand, zodat die de grond niet raakt. 'Je bent nu veilig,' zegt hij. 'Je kunt even uitrusten.'

Eindelijk hoort hij de sirenes op misschien een paar honderd meter afstand.

Orphan X plakt de zak met de zoutoplossing met ducttape vast aan de bakstenen muur boven het lichaam van de jongen, zodat de zwaartekracht zijn werk kan doen.

Naast hem gromt de dikke man en gaat abrupt en stijf overeind zitten, als een vampier die uit een kist oprijst. De onderkant van zijn gezicht is verwoest, een moeras van botten en bloed, en zijn tanden zijn afgebrokkeld tot kleine, gekartelde stompjes. De sirenes worden luider. Orphan X kan zelfs het piepen van de banden horen.

Als Orphan X naar hem toe loopt, heft de man zijn beide armen op en spreidt zijn vingers tegen wat gaat komen. Hij mag van geluk spreken dat hij nog twee armen heeft om op te heffen.

Orphan X buigt zich voorover om zijn luchtpijp samen te knijpen, waarbij hij met duim en vingers vakkundig de

juiste slagaders, aders en zenuwen zoekt zonder de luchtpijp te pletten.

De dikke man rochelt en staart met smekende ogen omhoog. Wanneer zijn pupillen zich verwijden, vermindert Orphan X de druk. De man zakt opnieuw in elkaar en valt met de achterkant van zijn hoofd op het asfalt.

Op de hoofdstraat verderop worden de lichtprojecties van de alarmlichten zichtbaar en ze werpen patronen op de puien van de winkels.

Orphan X loopt weer naar Lesandro en controleert de zak met de zoutoplossing en het infuus. De jongen kijkt naar hem op en zijn oogwit is duidelijk zichtbaar. 'Wa-wat gaat er... met me gebeuren?'

Hij ziet er zo bang uit, zo verloren.

Orphan X vraagt zich af wat er met deze jongeman zal gebeuren. Zal hij in staat zijn om te herstellen? Kan hij de medische ingrepen betalen die nodig zijn om weer op de been te komen? Eindigen de verantwoordelijkheden van Orphan X jegens Lesandro zodra hij uit het zicht is?

Dit zijn niet het soort vragen waar Orphan X op is getraind om mee om te gaan. Hij is er ook niet blij mee.

Hij buigt zich weer over Lesandro heen.

'Je zult pijn hebben,' zegt Orphan X tegen hem. 'En het zal moeilijk zijn. Maar je zult herstellen.'

Lesandro knikt, terwijl de tranen over zijn wangen rollen.

Orphan X staat op. Door de wind die door de smalle straat jaagt plakt zijn shirt aan zijn bovenlijf. Je kunt misschien de contouren van zijn appendixholster en het ARES 1911-spookpistool dat erin zit onderscheiden.

Hij had al die tijd een pistool. Hij heeft alleen nooit de moeite genomen om het te trekken.

De sirenes zijn nu zo dichtbij dat het als gejang klinkt. De rood-blaauwe flitsen op de hoofdstraat worden steeds hefti-

ger. Orphan X duikt door het gebroken raam vlak bij Lesandro's opgekrulde gestalte en verdwijnt in het gebouw. Terwijl de hulpdiensten de hoek om komen, overstemt hun herrie het geluid van een F-150-motor die start en onzichtbaar wegrijdt.

Als je de vitale functies van Orphan X zou kunnen controleren, zouden ze normaal zijn. Lichaamstemperatuur 37° C, hartslag 60, ademhalingsfrequentie 14, zuurstofsaturatie 99 procent, bloeddruk een atletische 105/55. Hij heeft geen druppel zweet verloren.

Hij kan enkel vechten. Nooit vluchten.

Je kunt je afvragen of hij echt is.

Je kunt je afvragen of er iets is wat hem angst aanjaagt.

Je kunt je afvragen of hij ooit slaapt en zo ja, wat voor nachtmerries hem dan achtervolgen.

Toch weigerde hij

In het begin was het donker.

Vier betonnen muren, betonnen plafond, betonnen vloer.
Geen ramen.

Evan Smoak was ontvoerd. Hij wist niet hoe. De omstandigheden van zijn ontvoering zweefden ergens in de nevel achter deze huidige flits van bewustzijn.

Het was niet helemaal onverwacht, misschien was het onvermijdelijk. In weerwil van de wet van de mens, het land, en meer, had hij gemoord.

En gemoord en gemoord en gemoord.

Hij was uit de schuilplaats van een voortvluchtige het verblindende daglicht in gejaagd. Hard tegen de grond gesmeten, waarbij zijn knieën, borst en kin openscheurden. Een strak aangetrokken blinddoek, een spuugkap over zijn hoofd, handboeien om zijn handen en voeten.

Hij was ondervraagd. Ter verantwoording geroepen voor elk aspect van zijn duistere verleden, met vuist en bevel onder druk gezet om zijn volkomen onwettige bestaan te rechtvaardigen. Elke overtreding werd uitvergroot om elk sprankje menselijkheid dat hij nog bezat te overschaduwen. Elk feit werd uit zijn context getrokken. Elke keuze werd gefilterd door een prisma van de slechtst denkbare bedoelingen, getransformeerd tot iets ergers dan een leugen, een

onwaarheid. Er werden eisen gesteld: om zich te verontschuldigen, om te bevestigen wat hij niet geloofde, om door de knieën te gaan. Om in te stemmen met een vals verhaal over zichzelf, een platgeslagen verhaal dat ver af stond van de werkelijke zonden die hij in de scheuren en barsten in zijn hart met zich meedroeg.

Maar hij weigerde te buigen.

Hij weigerde zijn code te breken.

Hij werd opgesloten in deze betonnen doos en onder-vraagd met versterkte technieken. Vingernagels en autoac-cu's. Een elektrische veedrijver in zijn zij. Waterboarding, slaaponthouding, statische ruis die door een koptelefoon met ducttape op zijn hoofd dreunde, een kroon van angst. Uit zijn poriën geperst zweet spatte op het beton en mengde zich met donkerder gekleurde vlekken.

Toch weigerde hij zijn code te breken.

Zijn gezicht, vrijgegeven aan de media, schoot door de aders en slagaders van het bekende universum. Orphan X onthuld, ontmaskerd. Schokkende en belastende details verspreid door brullende algoritmes. Oorlogsmisdadiger. Terrorist. Fascist. Islamofoob. Moordenaar van joden. Moordenaar van christenen. Agent van Deep State. Alt-right. Radicaal links. Anarchist. Werktuig van de onverbetterlijke corruptie. Vijand van instellingen. Gestoorde psychopaat. Verrader. Pleger van hoogverraad. Vernietiger van de bestaande orde.

Er werd een eindeloze, onafgebroken, uitputtende openbare verantwoording van zijn ziel afgelegd. Elke daad, ingebeeld of werkelijk, werd verdraaid en vervalst en vergiftigd. De vuiligheid van de wereld pulseerde in steeds sneller wordende golven, een razernij van escalatie, projectie en waanzin.

Toch weigerde hij zijn code te breken.

Hij werd voor een grand jury gesleept en bevolen details over zijn geheime training te onthullen, zijn mentor te verraden en een buitenproportionele verantwoordelijkheid te dragen voor de overtredingen van het systeem dat hem had gebroken en opnieuw had gevormd naar zijn eigen beeld.

Toch weigerde hij zijn code te breken.

Hij werd veroordeeld.

Ze haalden hem uit die betonnen doos. Hij werd met spookachtig rammelende kettingen naar een steriele ruimte geleid met een spiegel die slechts aan één kant doorzichtig was, steriele verlichting en dweilbare witte tegels. Daar stonden een dokter, een bewaker en een man van zogenaamd geloof klaar. Een reeks lenzen stond klaar om zijn lot aan de wereld te tonen.

Hij werd op de beklede tafel gelegd, zijn enkels bij elkaar gebonden, zijn armen vastgebonden aan de horizontale dwarsbalk van het kruis, uitgespreid als een engel. Ze brachten een naald in de slagader van zijn linkerdijbeen.

De spuiten stonden op een rij, één, twee, drie, geautomatiseerd, zodat geen menselijke hand de verantwoordelijkheid hoefde te dragen voor de laatste injectie.

Ze vroegen hem of hij nog laatste woorden had.

Toch weigerde hij zijn code te breken.

Hij draaide zijn hoofd toen de eerste spuit naar beneden werd gedrukt. Hij keek toe hoe de blauwe vloeistof langzaam door de doorzichtige plastic slang naar binnen sijpelde en in zijn been terechtkwam.

Hij voelde een brandend gevoel in zijn dijbeen, dat zich vervolgens door zijn slagaders verspreidde.

Opengereten, blootgesteld aan de wereld, sloot hij zijn ogen...

... en werd wakker.

Hij zweefde bijna een meter boven de vloer van zijn penthouse op de eenentwintigste verdieping van de Castle Heights Residential Tower. Boven op een matras dat op zijn beurt op een metalen plaat was geplaatst die omhoog werd gestuwd door krachtige neodymiummagneten en vastzat met stalen kabels. Een push-pull die de eindeloze strijd in zijn oorlogsmoe hart weerspiegelde.

De strijd om het wrede wezen van de duisternis te zijn dat hij was.

En om menselijk te blijven.

Lange tijd ademde hij de donkere lucht van de vroege ochtend in, terwijl flarden van de droom in zijn gedachten bleven hangen. Die raamloze doos. Een torenhoge rechterstoel, zo hoog dat hij alleen de gevel van donker hout had gezien en geen rechter erboven. De veelogige blik van de lenzen, vensters naar de wereld, die gretig toekeken hoe de spuiten naar beneden zakten om hun gif in zijn bloed te spuiten.

Hij nam het in zich op, het gif van de wereld.

Hij nam het in zich op.

En toen stond hij op.